

Усі-пусі! Mi-mi-mi! Лео, фу!

Усе почалося з того, що великі, майже повністю лисі створіння забрали мене від мами і привезли в цю квартиру. Я засмутився. Тут усе пахнуло чужим: ані моого, ані маминого запаху.

Мене поставили на підлогу. Звідкись прибігли створіння меншого зросту і заволали: «Усі-пусі! Mi-mi-mi!». Хоч мені вже було цілих шість місяців, але я злякався і пустив калюжку, і тоді всі створіння разом заволали: «Лео, фу!».

І далі все мое життя почало коливатися від «Усі-пусі! Mi-mi-mi!» до «Лео, фу!». Варто було мені заснути, як до мене прибігали з телефоном, щоб сфоткати: «Усі-пусі! Mi-mi-mi! Як він мило спить!». Коли я намагався вплюювати нахабного сонячного зайчика, який мене дражнив і ховався, вони знову мене знімкували і репетували: «Усі-пусі! Mi-mi-mi! Який він ще дурненький!».

Я навіть спершу думав, що «Усі-пусі! Mi-mi-mi!» — це мое ім'я. Та що старшим я ставав, то частіше звучало «Лео, фу!». Пісяєш на килим — одразу кричать: «Лео, фу!», пісяєш за диван — не одразу, але знову кричать: «Лео, фу!». А як мені ще позначити цей дім своїм запахом? Усі собаки знають, що де напісяв — там твоя територія! Що ж, заборонили пісяти вдома — довелося більше пукати. А ще ці великі й малі істоти такі дивні — на вулиці вони збирають мої какульки в пакетики і хвалять мене: «Молодець, Лео!». Якщо раптом кавалочок какульки з мене випаде вдома, то вони теж прибирають, але вже сварять: «Лео, фу!». Тобто я роблю те саме, і вони роблять те саме, але то хвалять, то сварять — і як їх зрозуміти?

А якось я знайшов на вулиці оселедця. Пахучого! Мабуть, кілька днів на сонці пролежав! М-м-м, смакота! Пожував трохи. А потім вирішив, що так нечемно — треба ж і цих задньолапоходячих пригостити



смачненьким. Приніс їм. І що? Гадаєте, сказали: «Усі-пусі! Мі-мі-мі! Дякуємо!»? Ні, ці невдячні істоти мене насварили! «Лео, фу, викинь цю гидоту! Де ти її знайшов?» По-перше, я бачив, що вони таке їдять. По-друге, я цього оселедця, можна сказати, від серця відірвав! Не буквально, в мене немає оселедця в серці, але ж я міг сам його нишком з'їсти. Але ж приніс! Поділився!

«Лео, фу! Не їж гидоту!», «Лео, фу! Не гризи стільця!», «Лео, фу! Ти знову напукав!». Бачите? Тож, як ви вже здогадалися, мене звати Лео-Фу, наче якогось китайського героя. І, до речі, візьміть собі щось смачненьке за правильний здогад. Хоч ви й люди, яким достатньо слова «Молодець!».



Навіщо потрібні коти?

Я вважаю, що коти — абсолютно зайліві створіння. Бо вони не граються! Якщо ти ходиш на чотирьох лапах, то маєш грatisя. Така моя думка. Я до кожної дворової кицьки й кота підходив! Присідав, рохкав їм у писок: «Привіт, другяко!», попою крутив, а це ж і є запрошення погратися. А вони на це що?

Шипіли!

Вигинали спини!

Якось одна кицька почала тікати. О! Я зрадів! Нарешті побігаємо! А вона як стрибне на дерево! От дурепа, я ж не вмію лазити по деревах! Я гавкав, скавучав, скиглив, дряпав стовбур: «Злізь, будь ласочка! Давай пограємось!». А вона сіла на гілці і лапкою вмивається, ніби мене тут і нема. От нахаба! А мої задньолапі, які самі себе називають «господарі», знову кричали мені: «Лео, фу! Не ганяй котів!». Та хіба ж я ганяв? Я запрошував до гри! От нічого ці людська не розуміють!

Щоразу я з чистим серцем кличу котів грatisя, а вони поводяться як егоїсти! Тобто істоти, які люблять тільки себе.

Одного разу я підійшов упритул до смугастого кота, котрий щодня нявчав під нашими вікнами. «Ти мене кликав? Так ось я!» — тільки-но встиг радісно рохнути, як він з усього розмаху вдарив мене по носі! Пазурами! Це було так підступно, так боляче! До сліз і до крові. Мої люди відвезли мене до ветеринара, і той намастив мого носа чимось пекучим. Я скавучав і плакав, а він казав: «Не пхайся до котів, коти й собаки не можуть бути друзями!».

Та й справді, навіщо ті коти мені потрібні?